

Hermeneutička situacija se izgrađuje izgradnjom svesti o beskonačnosti zadatka tumačenja, koja dolazi od svesti o vlastitoj konačnosti, to jest uslovljenosti vlastitog razumevanja. Uslovljenost vlastitog razumevanja postavlja zahtev za razumevanjem vlastitih “motiva”, “prethodećih pitanja” koja određuju svaki naš interes pri tumačenju kao i “prethodećih pitanja” na koja je tekst odgovor. Svest o “prethodećim pitanjima” kao uslovima postavljanja i razumevanja svakog pitanja i odgovora nije ništa drugo do Gadamerovo učenje o predrasudama kao o onome što nosi svako razumevanje.

Iako na prvi pogled postoji saglasnost u ovom momentu između Hajdegera i Gadamera, Gadamer krug misli pre svega polazeći od *kretanja* koje se odvija između teksta i interpretatora, u kojem se predstruktura razumevanja sastoji od “predrasuda” kojima interpretator nužno započinje vlastito tumačenje. Na taj način je u Gadamerovom poimanju hermeneutičkog kruga, nalik Hajdegerovom, svako razumevanje određeno anticipacijama smisla (celine) i shodno tome ne može biti objekta razumevanja koji je prosto “dat”. Međutim, Hajdeger ne govori o krugu celine i delova, već o krugu razumevanja i izlaganja. Sa druge strane, Gadamer ističe da je krug ideja saglasnosti celine i delova, ideja koja dolazi iz antičke retorike, gde se javlja kao osnovni princip kompozicije teksta.

Pozivajući se na *Bitak i vreme* Gadamer iznosi stav koji stoji nasuprot čini se čitave novovekovne tradicije, naime, da nisu sudovi (samosvest, um) već predrasude ono što konsituiše naš bitak. Predrasude konstituišu početne pravce celokupne sposobnosti da iskušavamo svet. One su ono čime nešto iskušavamo, ono putem čega se susrećemo sa onim što nam govori. Na taj način ideja objektivnosti karakteristična za modernu nauku gubi uporište – mi ne posedujemo, mi smo pre posedovani onim što nas susreće. Upravo je u prethodnom sadržano Gadamerovo shvatanje hermeneutičke svesti kao svesti